

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца Веселин Мрдак,
- пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Славица Јовановић,
- сви оптужени,
- и браниоци адвокати: Звонимир Здравковић бранилац опт. Љубана Деветака, Бранкица Мајкић бранилац опт. Милана Девчића, Градимир Налић бранилац опт. Милана Радојчића, Војислав Вукотић бранилац опт. Жељка Крњајића, Бранко Лукић бранилац опт. Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, Јасмина Живић бранилац опт. Дарка Перића, Бранко Димић бранилац опт. Радисава Јосиповића, Гордана Живановић бранилац опт. Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић бранилац опт. Зорана Косијера и Петронија Стевановића и Радослав Шошкић бранилац опт. Александра Николаидиса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес се НАСТАВЉА у 09 часова и 41 минут.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

**Испитивање сведока Марина Маџаревића које се врши
путем видео конференцијске везе.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам овде Марина Маџаревића. Ништа, мораћете ми донети горе ово, у мојој торби има Милан Радмиловић.

Сведока Милана Радмиловића путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вас питам за овог сведока Марина Маџаревића, у истрази је била нека лоша копија његових изјава, па да ли сте после, ја сам накнадно прибављала ту изјаву од. Има у списима, можете после овог претреса да, ко нема добру копију да преузме. Била је у истрази лоша копија, фалили су неки делови па смо накнадно тражили од суда да нам достави, па нам је суд у Вуковару доставио. Молим?

**Сведока Милана Радмиловића чије се саслушање врши
преко видеоконференцијске везе успостављене са
Жупанијским судом у Вуковару у присуству судије Јадранке
Курбел, записничара Ренате Павић и судијског помоћника
Вишег суда у Београду Ирине Ковачевић.**

СВЕДОК МИЛАН РАДМИЛОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Радмиловићу. Да ли су Ваши лични подаци од оца Антуна, пензионер, адреса Ловас, ул. Краља Томислава бр.23, рођени сте 1959. године?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чујете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније да бисмо чули сви овде у судници и оптужени који су мало у издвојеном делу суднице.

**Са личним подацима као на записнику Жупанијског
суда у Вуковару Кир.887/07 од 22.11.2007. године.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте у неком сродству или у завади са Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дарком Перићем, Радованом Влајковићем, Радисавом Јосиповићем, Јованом Димитријевићем, Сашом Стојановић, Драганом Бачићем, Зораном Косијер, Петронијем Стевановићем и Александром Николаидисом?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радмиловићу, пред овим судом у току је кривични поступак против ових четрнаест лица које сам Вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе су догађања у месту Ловас октобра и новембра месеца 1991. године, страдање шездесетдевет цивила хрватске националности и предмет оптужбе је напад на Ловас, дешавања у самом у селу, противзаконита затварања, мучења, телесна повређивања цивилног становништва и догађаји на тзв. «минском пољу». С обзиром да сте Ви раније давали исказе истражитељима Хашког тужилаштва 06.02.1996. године, на главном претресу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету К.25/00 02.12.2003., и по замолници овог суда такође пред Жупанијским судом у Вуковару 22.11.2007. године, па из тога произилази да сте у овом периоду били тамо. Испричаћете суду све што је Вама познато у вези овога што је предмет оптужбе. Изволите.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта имам причати, напад је био 10.10. ујутро око пола осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може мало гласније или да Вам подесе тамо микрофон да бисмо чули сви.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Напад је био 10.10.1991., то је почело око једно ваљда пола осам. Ушли су у село од стране Бечке, Ружиног брда што ми зовемо, и људе су убијали по кућама, по двориштима, где су кога стигли. И шта сад да Вам причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се све то десило у том периоду, ово што сте и раније причали у Вашим исказима.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је прошло двадесет година, ја сад не могу више точно све знати. Они су убијали, њима је било битно да си Хрват, ништа друго њих није занимало. Људе српске националности они су били упозорени и они су били у подрумима сакривени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, моменат. Овде ме обавештавају да се не чује добро.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па не могу се ја надвикивати. Нека они тамо отворе уши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите даље.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја сам био изван села, ја сам био два дана доле у Бечки, други дан смо ја, Владо Шалај и Јосип Петковић ушли у село пријавити се. Рекли су да неће никога дирати. Ишли смо радили смо присилно што су нам наредили. Брали смо кукурузе

тамо, шта ја знам, ранили смо овце, питај Бога до 17.10., 17.10. су нас затворили читаву ноћ 17. на 18.10. су нас тукли, малтретирали. 18. до подне су тукли, пребијали. Петроније бо са ножем, псовали су нам матер усташку, провоцирали на све могуће начине, иживљавали се, да би шта ја знам колко је било, око подне нас потерали на минско поље и десило се шта се десило. Неко је погинуо, било је нас рањених. Натерали су нас да изађемо из минског поља ко је могао, ко није могао њима се помогло и одвојили су рањени од неповређених. И срећа наишо је војни пинцгауер, којег је био чин ја не знам, неко каже капетан али ја нисам видио, ја не могу тврдити, углавном војно лице је било и пито је «шта ти људи ту раде», јер ти «Бели орлови» добровољци су викали «пичка им матерна усташка, поставили су минско поље нису хтели да нам кажу па каже сами ушли». Да би тај официр рекао да то није истина да су они поставили и да није било њега они би поубијали све. Ето он је наш анђео спаситељ. Са минског поља су нас рањене одвезли у Шид. Кад смо питали куд нас воде рекли су боље да не знамо ни ми ни ови што су остали неповређени, јер ти неповређени су требали бити враћени у задругу у двориште одакле су нас отерали на минско поље и тамо су требали бити поубијани као и ми, само ето одвезли су нас у Шид у амбуланту, пружили су нам то он кажу прва помоћ, нек им буде на душу и част њихову четничку. Излагали су нас тамо вани и у камиону да дођу људи да гледају усташе. Било је који су хтели ићи у камион, хтели су клати, хтели су гулити, хтели су вешати, хтели су убијати. Углавном ми се видели мртвима. Тамо су нам поодузимали документа тако да се знало шта нам је. И ето добро је испало вратили су нас назад у село доктор Качар је направио стационар у чекаони, пружио нам је помоћ коју је имао тренутну и колко је могао да би трећи, четврти дан успио да нас у Сремску Митровицу у болницу пошаље. Тамо смо били, ја не знам точно колко сам дана био, седам, осам дана, не знам, јер било нас је што смо били рањени. И кад је прошло то време дошао је по нас на нашој војној економији у војној, у ствари економији задружној, хтели су опет да нас скину, да нас поубијају али ето опет добро је завршило и вратили смо се у село. Ко је мого радит радио је, ко није мого, ја сам ишо на превијање још тад до Божића, до Бадњака у ствари и за Бадњак сам то кад су тјерали на своју руку ишао прошо, не прошо, јер нисам имо шта чекати, покојна Мара Лукетић ишла код сина доље, ја нисам хтио због родитеља напустити, премда сам

знао да им не могу помоћи али ето ајд, брат и сестра су отишли, ја сам једини остао и рекла ми је да немам шта чекати да купе све који су преживили минско поље. Тако да ја само сам се успио обући, пресвући и горе по пропусницу и у аутобус и за Шид и ето то је на најкраће што Вам ја могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ће Вам постављати питања најпре тужилац, а после остали учесници. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Радмилловићу, ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам неколико питања. Молим Вас да приликом одговора на постављена питања јасно назначите приликом одговора шта су Ваша непосредна сазнања, значи нешто што сте сами видели или чули, а која су Ваша сазнања на основу онога што сте чули од других, односно која су Ваша посредна сазнања. У изјавама које сте раније давали између осталог сте рекли да су пре свих ових догађања били врло коректни међунационални односи у Вашем селу, а да након догађања у Борову селу па после у Товарнику непосредно пре напада да су многи Срби почели да одлазе под изговором да су добили посао у разним местима.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Точно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуда Вама то сазнање, како Ви то знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па био сам у селу, причало се, увек је неко знао неку информацију и све се то ширило између себе као свуда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам рећи по имену и презимену неког од Ваших суграђана српске националности који су раније напустили Ваше село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како ти ја сад могу, то је двадесет година. Имаш Милан Воркапић, брат његов Милорад покојни, Милан Воркапић Трнда, Душан, у ствари Душан Грковић он је био у Товарнику, не могу се сад све сјетити, то је двадесет година, али углавном је то ја иза тога стојим и то је тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете, да ли сте познавали у то време овде оптуженог Милана Девчића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је и он био међу тим који су пре ових догађања напустили село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Он је био у полицији, ондашњој милицији. Кад се то почело куват онда је прешо на њихову страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је он пре ових догађања напустио село, пре напада на Ловас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Немаш шта суфлират, не знам, не могу сад рећи точно је ли он био у селу или је он био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате за Милана Радојчића да ли је он пре ових догађања напустио село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је, нећу рећи точно, јер они су се након напада сви појавили наоружани и у униформама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли за Жељка Крњајића то знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесам, па он је исто отишо. Сви су они били неки пекари шта ти ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је Ловас гранатиран у два наврата, први пут пре тог напада и у самом нападу на Ловас.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате на отприлике колико дана пре овог 10., пре напада је гранатиран Ловас и који делови Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ја сад точно колко дана али углавном гађали су цркву и била је погођена кућа од покојнога Тадије Бекчевића. То је било први пута, други пута је било прије напада 10.10. ујутро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре напада на Ловас неколико дана или већ које време није толико битно, да ли је у Ловасу и око Ловаса било оружаних снага, хрватских оружаних снага, Збора народне гарде и МУП-а?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У Ловасу је био један вод Зенги, а то је било око жетве, тако отприлике, е сад куд су они отишли ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То «око жетве» можете ли мало прецизније пошто.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Значи то је тамо негде седми месец, ја мислим да је тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А непосредно неколико дана пре напада на Ловас је ли било оружаних снага у Ловасу, хрватских?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ви држали неке сеоске страже у Ловасу и ако јесте у које време је то почело и до када је трајало?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Страже су, не могу ја сад исто точно, пети, шести мјесец па до пред сами напад, не могу сад рећи точно мјесец.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли и Ви били ангажовани на стражи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте увек на истом месту били и колико вас је било истовремено на стражи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било нас је по тројица, четворица из почетка доље на томпољевачком путу, на товарничком путу нас је било двојица и после кад сам био на економији тамо нас је било ваљда по тројица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте имали од наоружања, ако сте имали, било шта?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Доље на томпољевачком пут смо имали двије ловачке пушке, имали смо једну исто ловачку ручни рад, на товарничком путу смо имали калашњиков и једну ловачку пушку и горе на економији смо имали један калашњиков румуна, два у ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је организована та стража, да ли је ту било некакве команде која је распоређивала ко ће кад и где стражарити?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било у мјесној заједници списак кад је ко ишао на који пункт у које доба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На сам дан напада да ли је било било каквих оружаних формација хрватских у Ловасу и око Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да на сам дан напада да имате сазнање да су људи убијани по кућама, на улицама и да Вам је то пре него што сте дошли кући пренео један Ваш суграђанин, мештанин, одакле Вам то сазнање? Мића Павлић?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Он је био дошо доље тамо на ту стару циглану ди смо ми били, он је био старији човјек и тако је причо. Зато сам се највише и вратио у селу што није знао за моје јер он је био на овоме крају села, а ја сам на другом крају села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је он рекао да су у том нападу људи убијани по селу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, па он је причао, да, јер он је био у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте се у село вратили 12.10.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, други дан после напада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте ушли у село? Да ли Вас је неко зауставио, да ли Вас је неко пропустио, дозволио да се вратите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ма какви, није нико. Рекли су да дођемо слободно и да се пријавимо у опћину, мјесну заједницу и ето то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је пренео ту поруку?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Пава Мујић и његов син Ивица, они су ишли доле јер доле су биле задружне овце, ишли су дотерати овце и рекли су да су рекли да неће никоме ништа, да се дође у село слободно, ето ми смо послушали, поверовали, најалост.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли кући кога сте у Вашој кући затекли?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Оца и мајку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је Ваша кућа погођена неким артиљеријским оруђем и доста урушена.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, четири гранате, пета је остала у кући хаубица 122мм неексплодирана, само разбијена. Значи да неко није ставио упаљач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам родитељи испричали шта се то догодило, кад им је погођена кућа, где су они у том тренутку били и да ли је неко улазио у Вашу кућу да врши претрес?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они су били у једној рупи што смо ја и брат копали као дјеца у брду, ту је мама наслагала дрва, ту су се завукли, кад је почело гранатирање нико никуда. Ишли су по кућама, тражили су ди кога има, ето срећа то што нису били вани можда би и њих убили. Нашли су, одвели су преко сусједа Мију Ковачевића у задругу, Милоша Миљковића, покојнога Жељка и Дарка Павлића, ето то што су они знали, а сад остало све што се чуло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли кући да ли сте ишли да се на неко место пријавите да сте ту и да се одазовете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја сам рекао да је тај Пава Мујић рекао да се слободно вратимо, да се морамо пријавити у општину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли се Ви пријавили?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па морали смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кома сте се тамо у општини пријавили да ли се сећате ко је то био коме сте се пријавили?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам сад, ја мислим да, ја сад нећу рећи точно је ли био Деветаков брат Драган или је он касније дошао, али углавном он је био тамо исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у једној од ранијих Ваших изјава да су Вам четници делили беле траке, тј. да сте морали да ставите на руке?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нису они делили, то смо ми сами морали ставити на надлактицу да се зна да смо Хрвати и морали смо имати пропуснице за кретање кроз село, без обзира што смо ишли радити, јер био је полицијски сат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је неко конкретно рекао да ставите белу траку?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па рекао је, сад ја не знам ко је рекао, углавном су морали имати, сви Хрвати су морали имали беле траке и чак смо морали на капије или на улазна врата од кућа ставити да се зна да су то хрватске куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од Ваших мештана српске националности носио белу траку или имао обележено двориште са белом крпом?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, они су имали униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте се јавили у задругу, коме сте се јавили и ко Вам је конкретно дао и која задужења?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, не могу се ја сетити, то је двадесет година али углавном смо ишли, мислим да смо брали тамо горе сјеменски кукуруз што је био шта ли је на економији, ишли смо хранити овце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико вас је било у тој групи која је имала такав радни задатак са Вама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Са многим? Кад смо брали кукурузе било нас је, шта ја знам колико нас је било, а и кад смо ишли хранити овце исто, кад смо били под оружаном пратњом куд си могао гледати, куд си могао мислити колико нас је кад ниси знао хоћеш ли отићи и хоћеш ли се вратити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте под оружаном пратњом?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вас том приликом кад сте ишли на посао и кад сте обављали те послове неко пратио, да ли је тај што вас је пратио имао наоружање или сте слободно радили?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесте пратио је, од Ловашчана је био једанпут Боро Зораја, а сад од ових четника што су дошли шта ја знам ко је шта и одакле је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли имали наоружање сви?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Сви су били наоружани осим нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У времену од 12-ог то кад сте дошли па до 17-ог по подне, Ви сте ишли да радите, да ли сте сазнали непосредно или сте чули да ли у селу има некаквих објеката у којима су некакви привремени затвори где се људи доводе, саслушавају, малтретирају итд?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли мало опширније нам то објаснити?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је подрум доље у опћини и била је кућа у центру од Боре Кесера, он је човек радио у Њемачкој, у ствари у Кесаровој кући је била станица милиције, тамо је шеф био Мића Девчић, Милан Девчић, тако су они рекли да је он шеф а тако се и понашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, чули сте од других да је он шеф и тако се понашао? Да ли имате непосредна сазнања о томе кад сте рекли тако се и понашао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па знате како се шеф понаша, ништа не ради само заповеда, је л' ту сад треба нешта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у тим просторијама, сте рекли у месној заједници, у тој кући где је била полиција, да ли сте чули да су људи привођени, саслушавани, малтретирани?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте и непосредно то кад видели или сте чули од других?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како се може видети кад је био полицијски сат. Радил смо кад смо прекинули кући и више нико никуда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте за Милана Девчића да је био главни у полицији. Да ли сте у то време виђали Милана Радојчића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је он радио у Ловасу и да ли је евентуално имао некакву функцију?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То не могу рећи, био је у униформи, чак је и малога сина имао униформу, ја не знам колико је мали могао бити, имао је опасач, имао је пиштољ и тата и син, Радојчић је био у маскирној војној а мали је био у СМБ, бар колико се ја сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је и ако јесте какву униформу имао Милан Девчић?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је била милицајска, нећу рећи тачно, али ја мислим да је била милицајска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тих дана од 12-ог до 17-ог виђали оптуженог Љубана Деветака?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Долазио је тамо у задругу, није са нама контактирао, шта смо ми имали са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је он био у тој задрузи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, ваљда је био газда кад је био газда села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете био је газда села?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па тако се понашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком смислу се тако понашао па сте Ви закључили да је био газда села?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па не само ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у изјавио Хашким истражитељима да је вођа локалних четничких снага био Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Вама то сазнање?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па он је довео те «Беле орлове» што су направили што су направили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви то чули да је он довео «Беле орлове» или имате неко непосредно сазнање да је он био тај који је довео «Беле орлове» у Ловасу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Чим се прича, значи да има тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте за то време од 12-ог до 17-ог видели или чули или на неки други начин сазнали да је у том периоду да су неки људи мучени, малтретирани па чак и убијени од ваших мештана у Ловасу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате конкретно једно име Вашег мештанина страдалог у том периоду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Конкретно знам за покојног Рудолфа Јонака, јер њега смо ја, Антон Лукетић, Милан Цоњар, Томислав Шелебај и Паво Шимуновић, нас петорицу је одредио Иван Лутровић, који је Хрват, био је обучен у униформу, да га идемо стрпати то у ову обичну врећу црну за смеће, био је пропуцан на пар места, ноге су му биле везане чини ми се са неком шпагом, имао је комад летве, наводно да су га слајшали са аутом и да су га гађали онако у швајцању. То је ваљда други, трећи дан то било кад је нас

одређено да га идемо сахранити јер он се већ осетио, усмрдио се. За то знам сигурно, а за ово што нисам видео али било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте нашли леш?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нашли смо поред његове башче испод једног ораха, јер кућа му је с друге стране улице, то је дупли плац, напред је била кућа а назад је била башча која је учељавала у другу улицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 17.10. да ли сте Ви редовно обављали те послове са којима сте задужени?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па морали смо радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте након обављеног посла отишли кући или сте остали у задрузи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ишли смо кући јер чини ми се да је у 5 по подне почињао полицијски час, нећу сад рећи тачно да ли је баш у 5 или раније, кретања кроз село није било, а и да није било полициског сата куд се имаш кретати кад знаш да те може убити свако као пса неће одговарати јер глава је била јефтинија од главице купуса и ујутру смо морали опет долазити у задругу и ићи радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у једној од изјава да сте 17. октобра отишли на посао као и обично, по завршетку радног времена рекли су вам да не можете да идете кући јер у 4 сата долази Љубан Деветак који ће вам одржати говор. «Наредили су нам да чекамо испред задруге која се налазила у центру села». Е, сад да ли је то било тако или овако како рекосте да сте отишли кући?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Тако, тако да, тако, јер речено нам је да ће нам Љубан Деветак одржати неки говор. Сад какав говор, они су нас у међувремену пуштали у задругу преко у механичку радиону у двориште и на вратима су џепове претресали. Ушли смо унутра, било је два реда клупа поредано, већ припремито где смо читаву ноћ седели и били малтретирани и тучени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре него што сте се сви скупили у дворишту те задруге, да ли је било неког јавног обавештавања грађана да се прикупе испред задруге да треба неко да им се обрати?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Каже да су слали ко није био тамо, по кућама да дођу да се јаве, јер ми кад смо чекали тај наводни говор Љубанов, нисмо ни знали да су то «Бели орлови», они су стали доље према цркви на пут, на цесту, стали су горе према

центру, видели смо да се ту нешто спрема али нам није било јасно шта. Значи, нико никуда више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да ли неко од ваших мештана пре него што сте се ту скупили ишао по селу као некаква врста добошара и објављивао да се грађани скупе испред задруге

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Томислав Шелебај он је био добошар, а сад ко је ишао јављати и како, ја то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту испред задруге пре него што сте ушли у двориште задруге, да ли сте затекли некакву војску, колико их је отприлике било и како су били обучени ако се сећате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Било је и маскирних униформи, било је СМБ униформи, било је СМБ униформа с оним белим опасачима, опртачима од војне полиције, било је у цивилу, запамтио сам једнога, чини ми се да сам ја то и рекао, да мора бити у записнику, један је чак био у димничарској оној радној униформи, а ко је, шта је, одакле је то. Углавном су сви били наоружани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из података са којима располажемо о Вама, видимо да сте војску служили. Да ли сте по тим униформама могли Ви лично да разврстате ту војску у одређене формације ко је био тада у ЈНА, ко је био резервиста, добровољац, паравојска, како сте већ наводили у својим изјавама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, ја кад сам био у бившој ЈНА ја сам био СМБ-ац, маскирне униформе нисам виђао тако да ја то не могу разлучити ко је шта што се тиче униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли отприлике ту испред задруге можете да се сетите оријентационо колико је те војске било око вас, напољу испред задруге?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било је доста, шта ја знам колико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте ушли на малу или на велику капију?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На малу на врата, не на велику, на мала, капија је била затворена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ту претресани на малој капији?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, на малој капији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте већ су биле спремљене клупе, ви сте ту поседали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Све је било унутра спремито.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које је доба дана то отприлике?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта ја знам, то је било већ по подне кад смо требали кући јер прије полицијског сата, значи то је ту отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте се сви ту сместили у то двориште, поседали по клупама, да ли се сећате колико је те војске било око вас, у којим униформама и како су били наоружани?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Колико је било, било је, горе су поставили у онај трем што је била кућа, тамо су на средину поставили митраљез, било је стражара горе са пушкама, а сад колико је њих било, они су стално шетали, улазили, излазили, то не може нико рећи колико. Да је било било их је доста, а сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је вас мештана било отприлике ту смештено у то двориште?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта ја знам колико је, 60,70, 80, шта ја знам отприлике. Ми смо били набијени један до другог на клупама, ниси могао мрднути.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се након тога догађа кад сте се ту сместили, да ли је било неког физичког малтретирања, кад је оно почело, колико је трајало у почетку?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Испочетка самога није, али био је неки капетан, имао је пендрек, стао је на степенице и рекао је да смо затворени јер да наши хрватски снајперисти преко ноћи пуцају по њиховим војницима и да ће видети ако се као ноћас не буде пуцало да су снајперисти са нама у задрузи затворени, а ако се буде пуцало значи да су снајперисти вани, а они су ишли, пуцали су једни по другима, напијали су се, радили су свега и свашта. Да ли су пуцали од страх, да ли су, то ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај капетан, како рекосте, пре свега да ли сте закључили да је капетан по чиновима које сте видели?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Он је рекао да је он капетан и то је што ја знам. А сад је ли он капетан или шта је он ја немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој униформи је био обучен и можете ли нам ако се сећате, мало ближе описати висину, тежину, коса, лице?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па био је издуженог лица, чини ми се да је био сед, могао је бити тако једно до 70 кила, средње висине, мислим да је била СМБ униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам само укратко описати догађања након тог, како рекосте почетка, кад почиње то физичко малтретирање, како се оно одвија, да ли сте чули да се ти који вас

чувају и ту малтретирају, међусобно ословљавају неким именима, надимцима? Колико можете да се присетите мало детаљније да нам опишете та догађања?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Запамтио сам једино некога Марка, мислим да је рекао да је из Ветерника, јер он нас је највише и тукао, премда су ишли са њим и други, али он је био најгори. Он је фалио се како је попио литру штока и да је њему све равно. Он се над нама иживљавао читаву ноћ кад му је пало на памет и он и остали, ишао је редом и иживљавао се над оним кога је одабрао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев њега да ли вас је још неко од присутних малтретирао, ударао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесте, само ја не знам који су, мрак је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико отприлике, који број њих вас је тукао и малтретирао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ишло је њих по 4, 5 ја мислим, а сад јесу ли били увек исти или нису, али Марко је био са њима стално, највише.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вам тада и у току ноћи до ујутру тражили да предате новац неки ако имате или неке вредне ствари или томе слично и како се то одвијало?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је било ујутро, то је ја мислим било ујутро 18-ог, не знам сад тачно, али новце је купио покојни Златко Божић, он је јадан погинуо на минском пољу, њему је Петроније наредио да иде да купи сав новац ко шта има, мислим није он купио већ је тражио да се новац сав преда јер каже да му је рекао Петроније ако нађе у кога иједан динар да ће га убити и он је јадан ишао и стрепио је, само што није заплакао, тражио је, молио је да предамо новце да га не убије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјави Хашким истражитељима између осталог стоји да је током те ноћи дошао Љубан Деветак и наредио да устану сви који припадају некој радној групи, «наравно сви смо ми били распоређени у радне групе, али он је издвојио само један број који су требало да раде у пекари и да су они отишли»?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесте, да, он је дошао навече и рекао је да устане радни вод. Ми смо сви устали јер сви смо радили, онда је рекао да седнемо. Сад колико је он људи одјелио, ја сад не могу рећи тачно и они су наводно требали ићи радити доље у пекару јер то је код Томе Павлића, човек је имао своју фуруну, он је био пекар

и њих су издвојили. После, то сам чуо од братића јер он је био у том радном воду да су кренули кући али да су их затворили код Мирка Милића покојнога у двориште јер им нису гарантирали да ће доћи до куће зато што је полицијски сат и наводно да су тамо остали читаву ноћ до ујутро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је те прилике Љубан Деветак дошао сам и да ли је при томе имао некакав списак код себе?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То ја не могу рећи, то је било по мраку, тако да ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је свануло, кажете Ви догодило се још нешто ужасно. Да ли можете мало то ближе да нам опишете, Ви сте ту говорили и о тучи, физичком малтретирању, о шишању?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: После је, ја сад не знам ко је читао био тај списак и кога су прозвали морао је истрчати трком доћи и стати у врсту и сви који смо били прозвани, међу њима сам и ја био, морали смо стати у врсту и ту смо били тучени и премлаћивани и било је свега. Неки Љубо он је говорио да је боксер, имао је црне рукавице без прстију, имао је нешто ту горе, је ли то било неко појачање, шта је он ту имао у тим рукавицама ја не знам. Покојног Мату Краљевића је тражио да се са њим бокса јер они су били у рангу снаге како је он оценио и овај није хтео, онда је онај што је рекао да је из Земуна Никола извукао пиштољ као каубој и пропуцао му је доље ногу, лист, мишић, е сад је ли десна или лева нога сад више не могу рећи точно, а ми остали смо били тучени. После су и са клупа дизали, био је покојни Јосип Туркаљ, звани «Јоја», имао је дугу косу, али он је ту косу пуштао, то је имао, фалио му је један дио косе па је сакривао да се не види тај недостатак. Петроније је стајао пред нама са војничким ножем и са штрајхером и оштрио је нож, после кад је издвојио тог Јосипа резао му је косу, није могао с оним тупим ножем па су послали по брицу. Е, сад ко је тога Јоју у међувремену, ја не знам точно више, цревом оно тракторско хидраулике ударио по глави, он је доле пао, овај му је псовао матер усташку и тражио да устане, премда овај није знао за себе јадан и онда су га још и тукли. После је дошао брица, послали су брицу и брица га је ошишао на нулер. Јадан је био рањен на минском пољу и у Шиду је умро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте такође да је то исто јутро на супротној страни дворишта петорица заробљеника су била натерена да са раширеним рукама стану уз зид механичарске радионице, то су

били Петар Лукетић, његова два сина Анте и Ђука, Алојзе Кризманић и Ивица Видић.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, точно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они су били подвргнути специјалном третману, бодени, ударани?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Њих су тукли, пребијали, Ивицу Видића то сам добро запамтио тај Љуба што је рекао да је боксер црни, он га је тукао, био је обливен крвљу а Петроније је трчао са ножем и само је боо по бутовима и по дебелом месу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су отац и синови Лукетићи били ту ноћ са вама или су накнадно доведени?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да су њих накнадно довели, не знам више точно, ја мислим да су накадно довели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити још неког имена од ваших мештана који су а да сте Ви видели ту тучени, ударани, малтретирани, бодени поред ових које сте набројали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Боден је био Тома, Золика, Златко, мислим Марин Мађаревић, покојни Бошко Бођанац, покојни Ивица Ђаковић је био убоден, «Ица» звани, не знам сад више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, значи долази јутро, да ли у тај простор улази и нека војска која није била претходну ноћ са вама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Дошли су један вод, рекао бих да је један вод, били су до капије постројени и гледали су шта се ради, наводно ови који су још били присебнији после сам чуо да је било на тим дечкима који су то гледали и плакали а нису могли помоћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су ти били, у коју униформу су били обучени ти које сте видели испред задруге?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Чини ми се да су они били у маскирним, али не ове класичне маскирне већ ја не знам какве су то, је л' су то оне диверзанстке баш, не знам баш, углавном маскирне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од њих ушао у простор дворишта задруге код вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како мислите ушао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је, рекосте били су испред постројени, да ли је неко од њих?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, да, али унутра у дворишту, у дворишту испред капије, не из вањске стране дворишта већ унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели тада некога од Ваших мештана ту у дворишту?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Љубана Деветака видели то јутро, да ли је он уопште био то јутро пре него што ћете кренути напоље?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па био је тамо, ја мислим да је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам се обраћао, да ли је тражио нешто, да ли је још неке људе издвојио из Ваше групе и одвео?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није. Чини ми се да је био Милан Воркапић, јер то је од Антуна Лукетића шогор, после ми је он реко каже био је, а није ми помого да га извуче, да га спаси као шогор. По том закључујем да је био и он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли сигурни да је био и Љубан Деветак?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се надаље догађа пре него што сте кренули, да ли вам се неко обраћао, да ли је имао некакав списак, читао имена, раздвајао на једну и на другу страну, шта се догађа пре него што сте кренули?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, изашли смо ван из дворишта, не знам колко смо ишли по двојица, тројица и терали су нас доље према минском пољу, ми нисмо знали куда идемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, да ли знате ко је тачно наредио да изађете из дворишта?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли само мало гласније, ево оптужени.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је већ унапред све било изрежирано, а сад ко је, ја не знам. Све се то радило плански.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте изашли из дворишта, да ли вам је неко наредио како да формирате колону и куда да кренете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам како смо ишли, по двојица, тројица и кренули смо доље према центру. У центру смо скренули лијево, доље низ централу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, не чује се, ако може режија или неко да појача.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ишли смо и онда је један, ја не знам био је у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало господине Радмиловићу да нешто мало овде појачамо јер неки учесници у поступку Вас не чују најбоље. Са режијом да ли можете то мало, застаните на тренутак.

Ево сад су нам јавили. Само мало господине Радмиливићу ћете ближе микрофону да бисмо сви јасније чули, ми Вас неки чујемо овде, а ови други, посебно оптужени Вас не чују.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Штета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, да поновим питање, да ли имате у сећању ко вам је наредио како да формирате колону и куда да кренете, јер према Вашој изјави Ви сте били негде на почетку колоне у четвртом, петом реду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па тако отприлике, немојте то, то је двадесет година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините ја само.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кренули смо. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, питамо, а Ви што се сећате сећате, што се не сећате не можемо ништа.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кренули смо према центру, из центра смо скренули доље лијево низ централу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, само моменат. Колико вас је било отприлике вас мештана који сте кренули, да ли се сећате орјентационо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било нас је преко педесет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли се сећате колико је тих војника било око вас у вашој пратњи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Колко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Орјентационо.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кад је било, било их је и око нас, а ишли су и иза нас, шта ја знам колко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приметили јесу ли сви били једнообразно обучени или је ту било?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нису, било је ту разних униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте можда приметили да ли је неко од оних који су вас у току ноћи чували у том дворишту ишао са вама у тој колони?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, то не могу сад рећи, али највероватније да је било, јер кад смо кренули на минско поље онда су звали Милана Рендулића Буву и Илију Кресојевића Шлихија да иду са њима, они су из Ловаса, они су мјештани Ловаса. Сишли смо доље, кад смо дошли доље наспрам игралишта онда је један, имо је засукане рукаве, сунчане наочале, чини ми се да је имао онако као зечју усну, колко се сјећам, и рекао нам је да је прилика сад ко хоће

да бјежи нека бјежи, нек се спаси, а они су то и чекали да могу нас гађати као зечеве. Значи нико није бјежао, ишли смо даље, дошли смо до кривине где се одваја лијево за задружни виноград, рекли су каже «хоћемо ићи у виноград или ћемо ићи на детелину». После смо продужили и дошли смо до био је тамо један бунар и морали смо се раширити и лијево и десно у врсту и ићи горе, јер тамо је била фазанерија од Ловачког друштва, кренути горе према брду и тјерали су нас да вичемо наше снајперисте које су они измислили да се предају у противном ће нас поубијати. Шта нам је друго преостало већ да вичемо, ето да продужимо живот за коју минуто. Кад није од тога било ништа вратили смо се исто ухватили смо се за руке и кренули смо горе према боровском погону по детелини. Махали смо ногама испред себе полако идући и кад смо дошли већ горе ближе крају неко је викнуо «жица», ко је викнуо ја не знам. Е сад наводно да су двојица, тројица колко ли од тих четника кренили да виде шта је и кад су дошли ближе наводно да је покојни Ивица Краљевић намјерно повуко жицу активиро мину и кад се све то мало стишало, онда су они из пушака почели да пуцају по нама и после је било, било је рањених, било је мртвих. Пуцали су појединачно како је ко хтио, највише су се базирали на десну страну горе јер тамо је био на тој страни Љубо Солаковић, а он је дечко оболио, изгубио је косу био је ћелав, ваљда су га упамтили и највише су се базирали и викали су «десна страна тамо је онај панкер», како су они то викали ја више ни не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да Вас за тренутак вратим на почетак пре него што сте кренули из дворишта на улицу и доле низ улицу, да ли вам је неко рекао куда то идете? Да ли се помињао неки посао или да ћете ићи нешто радити, да ли вам је неко у том смислу нешто?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, ја мислим да није нико ништа говорио, нико ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току пута, у току доле док сте ишли улицом, да ли се нешто догодило, да ли је страдао неко од ваших мештана који су били са вама у колони и како се то догодило да ли знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, да, покојни Бошко Бођанац он је био на зачељу колоне, е сад да ли на самом крају, углавном био је иза мене. Он је био у задруги избоден, Петроније га је избо ножом и наводно, тако сам чуо послуже, да је рекао да он даље не може, каже да му је један рекао нека само иступи из колоне, изашо је из колоне, ми смо продужили, ја се сад не сјећам да ли је био

појединачни пуцањ, да ли је био рафал не могу сад точно рећи, углавном он је тамо Бошка на тој кривини убио, да и онда смо ми наставили то на минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приликом тог кретања видели где се налази овај Рендулић и Кресојевић?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам, они су били назад на зачељу јер да су били са стране у пратњи видео бих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте били, како рекосте, четврти или пети у колони напред да ли сте видели и чули ко је наредио да скренете десно са пута према тој детелини?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели или чули ко је наредио да се ухватите за руке и да кренете том детелином горе према мало узбрдо, попреко?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, они су сви причали, ко је тамо њима био главни, ко није, ја немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док сте се кретали попреко те ливаде горе узбрдо на начин како сте то описали, да ли сте видели где се та војска која вас прати налазила у односу на вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нама иза леђа, нама иза леђа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На којој удаљености отприлике вама иза леђа?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Е ја сад не знам, јер ми се нисмо смели окретати, кажем морали смо викати наше снајперисте да се предају да спасимо себе да нас не поубијају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте те снајперисте и да су вам наредили да зовете ваше снајперисте.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја морам да Вам кажем да изузев Вас, колико мене памћење служи, нико од Ваших који су били у тој колони није помињао ту наредбу да зовете снајперисте ваше и да сте их звали.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам онда чудно, јако чудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да на овај начин, било је сведока који су то помињали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте видели ко је наредио кад сте стигли горе до врха да се окренете и да се вратите доле према путу и лицем према Борову тамо тој фабрици?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како сам могао видети, кажем нисмо се смели окретати само су нас наредили да се вратимо да станемо и

да се уватимо за руке и да кренемо напред да машемо ногама по детелини као да косимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате отприлике колико сте временски и колико сте метара прешли пре него што се догодило то како сте рекли жица и експлозија?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Е то колко има, има ту педесет метара и више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели где се та војска налази на којој удаљености од вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кажем нисам, једино после кад се то почело пуцати, шта ја знам, по мојој процени можда су били једно до тридесет метара отприлике иза.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неке војске са стране на овом путу асфалтном којим сте ишли?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Стајали су на цести једни да, е сад јесу пуцали и они или су само пуцали ови иза нас ја то не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су они запуцали на вас у ком тренутку, пошто имамо ваша различита казивања о томе кад је дошло до пуцњаве, значи догађа се жица, експлозија, кад долази до пуцњаве?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па кад долази? Наводно да су та двојица, тројица што су били ишли гледати жицу да су били рањени, њих кад су извукли да су онда почели пуцати, а колко је то прошло, ставите се у мој положај па Ви штопајте време свака Вам част.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, хтео сам да Вас питам да ли је до пуцњаве дошло одмах након експлозије мине или нешто касније?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није прошло дуго, није прошло дуго, јер онда су они то је баш било пуцање, е кад се то мало смирило онда је било још појединачног пуцања, после сам и ја добио, окрзнут сам по лијевом образу, јер ја кад сам добио од мине кад сам био рањен ја сам пао доље и тако сам и остао, а ови то што нису легли што су стајали они су поубијани, већина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате кад почиње то разминирање по упутствима?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кад? Кад се то све смирило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли пре него што је наишао тај џип или након што је тај џип са тим официром отишао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је било прије, ја мислим да је било прије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је неко од присутних војника један или више њих да су давали упутства како да се понашате приликом деактивирања тих мина?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није нико ништа никаква упутства давао, дечки су разминиравали који су били неповређени са грицкалицом, сад чија је била грицкалица ова за нокте су резали те жице, чак су се и скупљали Драган Кризманић, скупило је се пар, он је хтео активирати мину јер је претпостављао да нико неће свеједно остати жив и срећа на наговор од покојнога Ђуке Радочаја одусто је, а то показивање и објашњавање Саша су га звали, био је ја мислим у СМБ униформи, стајао је на цести горе са двогледом и показиво је мине уз пут, е сад ја не знам ко је, углавном су кидали траву и тамо где је он наводио са причом ту се на та мјеста стављало се траву, стављали су траву на те мине да се зна где стоје те мине уз пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је приликом тог деактивирања тих преосталих мина још неко повређен и како, да ли знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Повређен је Стипо Пеулић јер он је Ивицу Мујића и не знам ко још са њим, износио ван, он је био тешко рањен, није могао сам и негде ближе каналу нагазио је на «паштету» малу ону противпешадијску, ето то су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате сазнање непосредно колико је том приликом ваших мештана смртно страдало, а колико повређено, рањено?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Онда нисмо знали, ко је могао бројати, после сам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте чули после колико је страдало, колико је рањено?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, ваљда двадесет мртвих, Бошко двадесетједан, али он је прије минског поља убијен и било је нас четрнаест рањених ваљда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте после је дошао камион, ви сте утоварили рањене.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да и за Шид. Тамо су нас возили да нам пруже прву помоћ, али ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Радмиловићу, адв.Бранкица Мајкић бранилац Милана Девчића. Ја бих Вам поставила пар питања у вези са овим што сте данас говорили и оно што имамо у Вашим ранијим изјавама, па сте тако, ево ако можете

да појасните 1996. године говорили да сте покушали да се прикључите као добровољци одбрани Вуковара, да ли можете да објасните где се Ви пријављујете, којој формацији и нешто о томе, непосредно значи пре ослобађања Ловаса у десетом месецу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам Вас уопће разумио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте се након напада на Вуковар у августу 1991. прикључили као добровољац било којој формацији?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па био сам на сеоским стражама, а био сам у Вуковару један дан али сам се вратио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да објасните тог дана коме сте се јавили, где сте се пријавили, која је то формација била?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је било горе у гимназији на на Славији код Пере Перића.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А која је то јединица?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Откуд ја знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па како сте знали да одете код Пере Перића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како сам знао? Па нисам могао отићи код Љубана Деветака кад је он био у четницима, ја сам отишо код својих људи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па то Вас питам, која је то јединица?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта ме имаш питати, па знаш ко је у Вуковару бранио Вуковар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не морате да одговарате на питања, то Вам је суд предочио, значи нема потребе за оваквим тоном. У односу на сеоске страже о којима сте говорили интересује ме, објаснили сте да сте имали распоред у општини итд., ако можете да ми одговорите ко је био главни да кажем за сеоске страже, ко је организовао, правио распоред?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је главни Јозо Милас.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете о томе како вас је организовао, како сте добијали оружје?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисмо ми добијали оружје, ми смо били организовани као неки водови, јер сваки вод је био за пункт, а то оружје што смо ми имали то је било само ето тек толико да кажемо да имамо. Ја сам рекао, на првом пункту на томпојевачком путу имали смо двије ловачке пушке, имали смо само један метак «бенеке куглу», ако се разумијете у лов онда знате шта је, имали смо једну ручно рађену. Овамо смо имали на товарничком путу један

калашњиков и једну ловачку и горе на економији ја сам имо и «румуна», два калашњикова и то је то, е сад за остале пунктове не знам, а и они нису били сјајни.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико је било пунктова укупно?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја сад не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Били смо распоређени око села, сад колко пунктова.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. У изјави 1996. говорили сте да је било неколико импровизованих граната, у ствари конзерви кока-коле напуњених експлозивом, можете да ми појасните откуд вам то, је ли то неко правио, која је била сврха тога, која је била разорна моћ тога?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је ручни рад, то је била наша кока-кола, у лименку се стављао витезит, шарафа, ексера и које чега, детонатор и фитиљ и то је то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И чему је служила та направа?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Чему је служило?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па ето да мислиш да имаш неку сигурност.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Питао Вас је и тужилац у вези са гранатирањем два пута, па сте објаснили да је први пут кућа Тадије Бекчевића ако сам Вас разумела страдала?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, то је било кад су гађали цркву први пута, онда је и та кућа добила горе у забат, а ово друго то је ишло селективно по координатама точно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А други пут када је било гранатирање осим Ваше куће која је страдала од гранате, да ли знате да је страдала још нечија кућа?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било је, шта ја знам сад више код кога.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако могу да просто питам да ли познајете Барић Маринка?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па било је његова, било је, јер то се гађало кажем са свиме и свачим тако да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли Вам је познато да ли је неко погинуо од гранатирања?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесте, али у мојој улици не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А ко је погинуо од гранате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па не знам ја, овамо горе у Владимира Назора погинуо је Стипа Пеић, његов шогор горе тамо у, не знам како се зове та улица, Живан Антоловић, горе и Милан Латас стари, не знам, ко ће се то више сјећати свега.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можда знате име шогора Стипана Пеића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Живан Антоловић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Како, извините?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Живан Антоловић, он је био гробар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Кажите ми ако сам Вас разумела добро, на дан напада Ви сте били у Бечкој?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико је то удаљено од Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па то је изнад села одма, то је била стара циглана, још за време старе сељачке задруге.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И ко је све био ту?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па био смо ја, Јосип Петковић, Владо Шалај, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви одатле могли да са тог места посматрате кретање војника ка селу, ка Ловасу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ту ноћ 09. на 10.10. одозго из Ковача су се они пуштали само ми нисмо знали, а и да смо знали нисмо имали од оружја, ја сам имо малу једну кубурицу што сам сам правио малокалибарску од зрачне пушке цијеви, то нам је било, у ствари и ту кока-колу то нам је било све наоружање, тако да нисмо се смели показати.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Извините, само још једно питање у вези са организацијом ваших стража, да ли сте имали радио везу неку?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Овамо на томпојевачком путу смо имали радио станицу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И са ким сте имали комуникацију?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па горе у мјесној заједници.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Питаћу Вас још само кратко, данас сте рекли за Милана Девчића да Вам је познато да је он био шеф у полицији, то сте чули, и тако се понашао. На питање тужиоца да то појасните рекли сте «па знате како се шеф понаша ништа не ради, само заповеда».

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако можете да ми то појасните, шта сте тачно чули да је Милан Девчић и коме наредио или заповедио како Ви кажете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па заповедао је његовима, није мени, али ја сам рекао у Шиду да су нам поузимали особне, све документе што смо имали и кад смо се вратили ишао сам сваки други дан на превијање, пар пута сам га видео тамо у центру и питао сам га «имењаче за личну карту», каже «дођи навече овамо па ћеш је добити», али ето срећа па нисам ишао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте имали неку другу комуникацију са Миланом Девчићем осим те о којој сте сад говорили?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али нисте ми само одговорили на питање врло конкретно да ли сте чули неко његово наређење?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро и још једном бих само да појасните, питао Вас је тужилац да ли сте чули од 12-ог до 17-ог сазнали или чули за затворе, Ви сте одговорили «да било је, био је подрум у општини и у кући Боре Кесара где је била станица милиције, па ме интересује шта је Ваше сазнање у односу на затворе где се они налазе?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Где се налазе. Водили су у подрум доле у месну заједницу, тамо су људе тукли, а водили су у кућу код Боре Кесара где је била станица милиције, тамо су тукли и пребијали, чак је било код Ивице Францишковића у подруму исто, тамо су на струју прикључивали, мучили су са струјом.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је прикључивао на струју код Ивице Францишковића у подруму?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па четници.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли мало прецизније?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако можете мало прецизније одакле Вама та сазнања, да ли сте Ви то видели, чули?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Причао ми је човек који је прошао ту тортuru Јосип Петковић, био је он и покојни Звонко Мартиновић код Ивице Франчишковића у подруму, нису са струјом и тукли и прикључивали на струју, само ето Звонка Мартиновића су убили.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А где се налази кућа Ивице Франчишковића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У центру исто.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, ја ћу сад конкретно само да Вас питам, да ли Вам је познато да је у кући Боре Кесера био затвор?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Одакле Вам је само то познато?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Одакле? Па причали су људи који су прошли, чак кад смо лежали рањени, ја не знам који је, рекао је само да је из Ваљева, био је мало нижи, имао је неке онако жуте бркове, хтео је да нас води доље, у ствари не нас већ Милка Кесера јер нашли су у ауту од Милка Кесера у кутији од цигара метака 7,62 за пушку и њега је хтео водити доље у станицу милиције код Боре Кесера и он је рекао да се оданде излази само у деки изнешен.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је рекао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је рекао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је у СМБ униформи, шта ја знам како се он зове и срећа што смо имали, из Крагујевца били су резервисти који су нас чували и тај што је био главни он је рекао док је њега тамо никоме од нас длака с глава неће фалити, али кад он оде каже шта ће бити са нама не знам, а срећа ето па нас нико није дирао оданде.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли сте ви у десетом месецу икада били у станици полиције у Ловасу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам, немам питања више.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: (бранилац Милана Радојчића) – Реците ми молим Вас јесте ли Ви добили позив за сведочење пред судом у Београду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А што се нисте одазвали, зашто нисте дошли овде?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не из здравствених разлога, ја сам срчани болесник. Да ли Ви видите и сада какав сам ја сада црвен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Жао ми је због тога. Добро, хвала Вам. Ево ја ћу сада мало да убрзам.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Вама је свеједно, мени шта да се деси ви са тим немате ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да. Реците ми молим Вас да ли познајете Ви Милана Радојчића?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како не бих познао кад смо школске колеге и чак је његова ујна била удана за мог стрица, једно смо годиште, једно смо име, само што смо ишли ја сам био А разред, он је био Б разред.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта можете да кажете о Милану Радојчићу пре рата?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Пре рата?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Е, па ето видиш, сви су причали био је узорит, не дај боже мрава погазити, тако и тако, али ето видиш.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми за време рата шта сте Ви лично то лоше доживели или видели од Милана Радојчића или присуствовали нечему таквом,, Ви лично?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам ничему, једино што сам ишао са превијања од доктора кад су нас вратили из Сремске Митровице из болице, кажем, он и његов мали син тамо код школе у центру, у униформи је био он, у униформи је био мали, «Имењаче», каже «не радиш», па рекох нога мије била она још укочена, јер сам пун гелера. Па рекох «Не могу, видиш да ми је нога укочена. Хоћеш, хоћеш радићеш ти мени још како». Хвала богу и на томе је остало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас овако, Ви сте рекли да сте обављали одређене послове у селу итд., радили, да ли је то било нешто, да ли су то били послови који су мимо уобичајених послова који се обављају у селу или које сте Ви пре тога обављали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па није, кажем брали смо кукурузе, овце смо ранили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је то због нечега, да кажем, у технологији и жетве и сетве и свега осталог било битно убрати те плодове итд., по Вашој оцени?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, јер задруга све су уништили, машински парк и све тако, њима је било битно да се они са нама баве, да се забављају, ништа друго.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јер њима ништа није ни требало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, шта сте Ви радили пре одласка на те послове, јесте ли били запослени?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како мислите пре?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па пре одласка на те радове у задругу за време октобра месеца 1991. године?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па пред напад ишли су у задругу у надницу и тако то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Кад сте ишли у Вуковар, чини ми се да сте у једном исказу рекли да вас је било више, како сте отишли у Вуковар да се пријавите у драговољце?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Отишли смо аутобусом, ја сам био једини из Ловаса, било је двојица, тројица из Товарника.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то био аутобус војни или цивилни?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ма не, цивилни, редовита линија.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли били под оружјем у аутобусу, са пушкама неким?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте имали са собом пушке кад сте ишли тамо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како ћемо имати кад нисмо имали ни у селу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево да Вам предочим да сте у ранијем исказу говорили да сте ишли камионом и да сте имали са собом две пушке?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је друга ствар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је неки други догађај?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То ја нисам ишао, то су ишли из села, али су их вратили, рекли су им да они имају људи али немају оружја, то је башка ствар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, имате ли, јесте ли Ви пре ових догађаја за које се данас суди овде у Београду или после тих догађаја припадали званично било каквој јединици хрватске нове државе?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли били припадник Зенги можда или се негде као такав декларисали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја сам се пријављивао и за полицију кад су тражили, пријавио сам се за Зенге, али ето на томе је остало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли добили нечију исказницу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли лечени у војној хрватској болници?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли приликом лечења било где лекару дали податке о себи да сте припадник хрватске војске?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То се све подразумевало јер сви што смо давали страже, водови то је све спадало под 204. бригаду.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то Ловашка сатнија 204. бригаде?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је био командант те сатније ако се сећате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми да ли знате ко су били руководиоци Кризног штаба у селу у Ваше време када сте били и да ли сте Ви били у некој функцији у Кризном штабу или сте били просто стражар?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Никакве функције, само сам ишао на страже.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте били задужени пиштоље и румунским калашњиком?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ма није нико имао ништа задужено, то смо наслеђивали, дођеш на пункт, идеш са смене, оставља пушку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми одакле ти калашњикови у селу, да ли Вам је познато?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми да ли је Кризни штаб, ко је руководлац Кризног штаба нисте ми одговорили Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је био Јоза.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Милас? А господин Цирба шта је био у то време?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: И он је био, сад не знам шта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми да ли се сећате да ли су та два господина били наоружани пиштољима и калашњиковима?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам ја виђао наоружане.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас када сте одговарали овде господину тужиоцу и колегиници на питање где сте се крили у периоду након напада 10.10. на Ловас, односно ослобађање Ловаса, како су то ови други видели, рекли сте да сте били на циглани, набројали сте још три своја друга. Да ли је тамо било више људи још и долазио неко други ван села?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, тамо је живео споменути Јосип Петковић, тамо му је била мајка, очух, жена и три кћери.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли Ви имали тамо наоружање неко са собом?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па имао сам, кажем своју малу ту кубурицу што сам направио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта сте урадили с њом кад сте се вратили у село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Остало је све доље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кома сте је дали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Никома, остало је, можда је дан-данас тамо, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, Ви сте када сте се лечили пријавили да сте, као што сам већ рекао, припадник били хрватске војске, као што знам Ви сте рекли да сте од 17-ог увече задржани у задрузи, 18-ог изведени на минско поље и после тога неколико дана или више недеља се лечили, одлазили на контроле. Па кад сте то били у логору пошто сте рекли лекарима да сте били у логору од октобра до 24. децембра те године?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам ја рекао никома за логор, али то се третира као логор.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта је по Вашем суду логор, како Ви схватате логор, сам тај појам, да ли имате Ви неку?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па можеш дефинирати како хоћеш.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како Ви то схватате просто, ја не тражим дефиницију него да видим шта Ви подразумевате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Радни логор, ето, морали смо радити, било је радних логора и у другоме рату и у првome, било је свакаквог.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли били плаћени за тај рад нешто у том радном логору?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како сте били плаћени?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Са боновима које су наводно у Шиду штампали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми је је ли Вас неко за време тих радова тукао, мучио, на други начин нечовечно поступао према Вама за време радова?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, Ви сте господине Радмиловићу спомињали да је, говорили сте о овим

наоружаним лицима који су стајали на уласку у задругу итд., спомињали сте и униформе војне полиције. Колико је таквих отприлике униформи било међу тим лицима и да ли је било неког са чином, да ли можете да се сетите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, не могу рећи, ја не могу сад тврдити да су они били војна полиција, али сам рекао да су имали СМБ униформе, имали су беле опасаче, опртаче што је носила војна полиција за време ЈНА.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У Ваше и моје време? Добро, хвала. Овај капетан који је стајао, кога сте описивали као капетана, је ли и он имао униформу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Имао је чини ми се СМБ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми да није имао он опртаче случајно те беле исто?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није? А реците ми да ли је имао чинове неке истакнуте на видном месту ако можете да се сетите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сад то тврдити тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су неки од тих, да кажем, наоружаних лица имали некакве траке око руку или завезане за горе на опртаче, на палете, да ли то можете да се сетите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да нису.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, спомињали сте Љубу Боксера, да ли можете да опишете то лице, односно да ли би, тужилац Вас је доста детаљно питао, ја Вас питам само да ли мислите да би га препознали када би видели његову фотографију њега лично?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је црн, био је онако мало увученог лица, имао је кратку црну косу, шта ја знам није био баш пуно ни висок, тако око 1,70 отприлике, не знам тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте у ранијем исказу рекла да је просед мало био, сад кажете црна коса, је ли то црна прошарана некако, баш или мање седа или?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ајд се сад сети свега.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете? Добро, извините. Ево сад ћу само, мало сте причали нешто раније у једном свом исказу о односима који су се створили почетком рата, да тако кажем и о одређеним тензијама које су се догађале у околним селима па сте и

наводили села Ћелије, Бобот, Авера итд., пре 10.10. Да ли би били добри да нам кажете нешто о томе ближе?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта имам рећи о томе Ћелије су спаљене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чије је то село било?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па хрватско ваљда док је било спаљено, Трпиња, Бобот, Авера, то су српска села, то није дирано, нормално ко ће своје уништавати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, али реците ми јесу ли ту били, која врста сукоба, да ли су то сукоби били међу становништвом различитих, да кажем нација и вера или је неко други у том сукобу учествовао или водио га?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам ја тамо био, ја не могу о томе ништа причати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па рекли сте да је око тога било доста узбуђења и да је то између осталог мотивисало да се крене у страже и тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесте, било је да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми је ли могуће да је тај Кризни штаб и те страже да су почеле у априлу, односно у травњу месецу 1991. године?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сад точно рећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ево само још један тренутак. Ви сте говорили овде да је било ловачких пушака итд., је ли велико било ловачко удружење ловашко, цео Ловас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта ја знам колико, ја нисам ловац, па било је једно 30-ак ја мислим сигурно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми јесу ли носили карабине или само бокерице, ловачке пушке, шта је било тамо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ми смо имали сачмарице на Товарничком путу, била је једна хамерлес, једна је бокерица, имали смо овде на Товарничком путу једну тамо хамерлес 16.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Карабина није било ловачких?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, код нас није било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли ово оружје сада које сте набројали у стању да технички и тако даље да убије човека, може се убити?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ако је близу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Рекли сте да је у селу пре напада негде око жетве било нешто Зенги, је ли тако, реците ми молим Вас

да ли је било можда милиције из Илока у селу у неком тренутку пре напада?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, ја мислим да није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Овде су неки сведоци говорили о томе да је милиције било у новој школи, ни то Вам не помаже да се сетите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Може бити, не могу ја сад.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је у селу пре 10-ог неко из села водио неке преговоре са неким из војске?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па ишли су на преговоре, сад који су не знам јер они су тражили да се наводно преда оружје, да неће никоме ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли предато неко оружје по Вашем сазнању?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, шта се имало предати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми је ли Вам познат објекат у близини Вашег места који се звао СОРА?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: СОРА (Савезне омладинске радне акције) или тако нешто, сећате се о чему причам?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је тамо била, да ли је по Вашем сазнању тамо била спровођена обука неких војних хрватских јединица?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па тамо су биле Зенге, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли обуку вршио генерал Анте Рос по Вашем сазнању?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је удаљено од Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па једно 5-6 километара можда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли припадници Кризног штаба Ловаса ишли на обуку, неку врсту обуке или неки од њих у СОРА-у?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја колико знам није, нисам чуо ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта се догодило са том СОРА-ом по Вашем сазнању после, је ли ту било неких напада?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нападали су авиони, било је и ракетирано и тучено из митраљеза, из авиона и бачена је чак она једна крмача, од онда то је напуштено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И само још једно питање. По Вашој процени колико је, или знању, колико људи је отприлике остало у Ловасу у том периоду 17, 18., значи први део, други део десетог месеца, колико је остало становништва у месту јер неки су и побегли, очигледно многи итд., и колико је по Вашој процени било војника у месту или око њега?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, не могу рећи тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било доста војске или не тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Војске је било доста, колико је било шта ја знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било и чинова и виших тамо, јесте ли их виђали можда?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ти што су можда и били виши чиновници, ја их на улици нисам виђао, а сад је ли било или није ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала, немам више питања. Хвала најлепше на Вашем исказу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан господине. Имам само пар питања за Вас, кратко ћемо. Говорили сте нам да сте се у колони кретали на њеном почетку. Хоћете ли да нам кажете само у каквој формацији сте се кретали по ширини у тој колони, да ли сте били унутар те колоне, са спољне стране те колоне, о томе само да нам кажете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам сад тачно, било је нас можда тројица, четворица у реду, не могу сад рећи тачно.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ко се налазио око вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ни то.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли су били наоружани људи око вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли су ти наоружани људи у неком моменту били унутра а ви око њих у току кретања?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они су били околно, а ми смо били унутра.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам. Сада молим Вас да се концентришете на моменат када сте били у детелини међу минама. Говорите да сте након експлозије мине видели, кажете овако на страни 8 Ваше изјаве коју сте дали истражитељима Трибунала: «Ивица је на лицу места погинуо док су она три четника рањена». Да ли су ти четници рањени од експлозије мине?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нису имали од чега другог, тако сам чуо да су били рањени кад су ишли видети, наводно је Ивица повукао жицу и активирао мину, е сад било је људи близу њега који нису погинули од мине, јер од мине је најмање погинуло.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Не, питам Вас за ову тројицу да ли знате какве повреде су они имали и да ли имате сазнање, само ако имате у каквим су униформама била та тројица рањених, како Ви кажете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ја које какве су биле униформе, кажем било је СМБ, било је маскирних, маскирних је било две врсте, а како су рањени, где су добили, наводно, нећу сад ја да то тврдим, нисам никад ни тврдио, наводно да је једноме око гелер избио, сад је ли то истина или није ја не знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам господине Радмиловићу, немам више питања.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Сведок је поменуо данас да је у самом дворишту задруге видео војнике у маскирним, видео људе у маскирним униформама, а сада је рекао да је у колони било наоружаних људи у маскирним униформама две различите врсте. Моје питање за сведока би било да нам опише, да ли може да нам опише о каквим се маскирним униформама ради, да ли су имале крупније шаре или ситније, прскане?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Једне су имале оне крупније шаре, оно тамно зелено, светло зелено, црнкасто како ли, а друге су биле баш то што сте споменули ситније шприцане и блеђе од ових, сад која је то војска носила, за чега су они били ја немам појма.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Само још једно бих питао да ли сам добро разумео, значи војника у тим поменутих врстама маскирних униформи било је и у дворишту задруге и у самој колони која је ишла?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: (бранилац окр. Димитријевић Јована) – Ја бих неколико питања ако можете да ми кажете, да појасните, а то је следеће. Одговарали сте на питање заступника јавне тужбе и колега бранилаца на тему да пре ових ратних несрећних догађања у Вашем селу није било никаквих националних, етничких сукоба, да сте живели тако обично и мирно.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па бих ја молила да се вратим само на ову Вашу изјаву коју сте дали Хашким истражитељима на страни 3 о чему сте одговарали на питања колеге браниоца само да ми појасните шта је по Вама оно што кажете «наша страна», а оно што кажете «противничка страна» и кад је дошло до тог, да кажемо, раслојавања на нашу и противничку страну? У ком моменту пре свега овога је до тога дошло?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: 1991. године кад је то почело кување, као што сам споменуо појединци српске националности само чујеш у селу нема га запослио се у Шиду, запослио се у Митровици, запослио се шта ја знам где, значи ту је почело раслојавање, то наша страна хрватска страна и њихова страна српска страна, ту нема шта да се уопће полемисе о томе и размишља, зна се како је 1991. године све почело и на који начин и сви ти. Ту је одмах почело то раслојавање али није било ни омаловажавања, ни вређања кад су били састанци чак су и Срби долазили на састанке, нико их није терао ван, долазили су да се информишу, за ништа друго сигурно нису долазили и 1991. године ти који су отишли сви су се вратили наоружани у униформама, било је у селу који су остали у селу. Зоран Тепавац, његов отац Милан Тепавац изашли су 1991. године из куће, син је изашао са војним снајпером 7,9 и шта сад ми ту више имамо причати ко смо ми а ко сте ви.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја нисам причала, Ви сте причали, па зато само покушавам да ми објасните, али бих Вас замолила да ми кажете ако можете да ми кажете шта сте објаснили вашим суграђанима у Ловасу, вашим мештанима, људима са којима се дружите кад сте кренули да се пријавите као добровољац где идете? Јесте ли рекли да идете да се пријавите као добровољац или неки други разлог?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да се пријавим као добровољац, идемо бранити државу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, да се пријавите као добровољац?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како ови су се дичили што су нападали, зашто се ја не бих хвалио и не бих рекао да идем бранити своју домовину, за свој народ.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Хтела бих да Вас питам да ли познајете Вашег земљака Пашу Антуна?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате да ли је тај господин био са Вама у дворишту задруге вече и ноћ 17.-ти на 18.-ти да ли се сећате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисте га виђали 17.-ог или 18.-ог ту негде где сте Ви били?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, кажем то је двадесет година, пуно тога се заборавило.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Верујем.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: И сада да ја нешто тврдим да можда није тако, не бих никога доводио у никакву ситуацију.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Рекли сте да су у дворишту пољопривредне задруге јутро 18. били војници у маскирним униформама, Ви сте их описали термином диверзантске, да ли сам ја то добро чула?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ја шта су они.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, не, то сте Ви употребили, него само питам да ли сам ја то добро чула да сте Ви рекли тај термин?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ја шта је, ја сам рекао двије врсте униформе маскирне, сад која је за чега шта ја знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Будите љубазни кажите ми јесу ли они били наоружани?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па сви су били наоружани сигурно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате како су држали пушке?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Шта ја знам како, држао је како је ко хтио.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На рамену, уперене у вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: И кад се иде у лов свако држи пушку како хоће, а не како неко наређује, тако су и они, они су били у лову.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли су држали оружје уперено ка вама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, нису, то нису.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате којим су оружјем били наоружани?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па с којим? Па имали су паповке и калашњикове, аутоматске пушке, шта друго.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Да ли се сећате где је у том Вашем дворишту био Ваш земљак Палијан Влатко, те ноћи кад сте били? Питам Вас због тога што је он јуче саслушаван, сасвим су свежи искази, па ето просто да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Били смо тамо, ди је ко био ја немам појма, кажем било је два реда клупа. Једино сам запамтио за Жељка Сомборца да није било мјеста на клупи да су му донели ампер с водом и да је сједио у том амперу с водом.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Када сте кренули путем ка излазу из села, рекли сте да вам нико није рекао ни где идете, ни зашто идете.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви нисте знали где идете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У ком моменту Ви сазнајете за неке мине?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У којем моменту?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, тачно.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па како, кад је она активирана на минском пољу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи кад сте ушли већ у детелину и кад се десио тај догађај који се десио. Само ми кажите молим Вас, да ли изнад те детелине постоји неки воћњак и виноград?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Са десне стране горе постоји, то је виноград од Јакше Пољака.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Кажите ми молим Вас, када сте ушли у ту траву, у ту детелину, казали сте да сте се распоредили у неку линију, да ли можете да ми кажете ко је био са Ваше леве стране, ако се сећате, а ко је био са Ваше десне стране?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу да се сјетим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не можете да се сетите. Да ли можете да ми. Молим?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То је било време да ниси знао да те неко пито име и презиме не би знао, а не да знаш ко ти је с које стране.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Да ли можете да ми кажете, пошто сам схватила да сте прво прешли по ширини ливаду ту, па онда је требало ићи по дужини њеној, је ли тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Колико сте Ви били удаљени ако се сећате од трагично настрадалог Краљевића који је са том жицом нешто ту активирао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу ја сад рећи колко сам био, углавном сам ја од мине добио гелер, е сад колко сам ја био, јер ја сам добио и ја сам пао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете ако се сећате колико је Ваших мештана било између Вас и Ивице ако то знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу ни то знати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не можете ни то да кажете, добро. Хвала. Спомињали сте да је неко споменуо успут да сад је прилика кад сте дошли код игралишта да можете да бежите.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли сте Ви баш, односно нећу тако да Вас питам, ево овако ћу Вас питати, да ли се сећате тачно шта је рекао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па кажем рекао је «сад је прилика ко хоће да бежи да се спашава каже нек бежи».

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Је ли био још неко присутан ту поред Вас кад је он то изговорио или поред њега неко од наоружаних?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па били смо сви у тој колони, они су били око нас, како присутан, било је људи, а сад шта ја знам више ко је ко.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли Ви покушали господине да изађете одатле, јесте хтели да изађете одатле?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Куда?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Питам јесте хтели да изађете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Из колоне?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па да будем глинене голуб или зец, шта је Вама.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На основу чега тврдите да бисте то били?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта друго, они су ишли да нас убијају.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како сте знали да иду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они су дошли да се иживљавају, а не да нам штопају време на сто метара, шта је Вама. Свашта. Они су имали точан циљ зашто су дошли, зато смо имали бијеле крпе означени Хрвати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни кажите ми господине Радмиловићу, како сте знали тог дана у тој колони да ће неко да Вас убије?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како сам знао да ће да ме неко убије?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Госпођо, кад Вас воде на стрељање на стратиште шта Ви очекујете, да ће Вам донети ђевапе. Још ће се фино извинити ако није донео можда помфрит и кечап, шта је Вама.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Хвала. И само ми кажите да ли се сећате ту на минском пољу, односно у тој детелини да будем потпуно прецизнија, да ли се сећате где је Ваш пријатељ односно сународник Палијан Влатко био у односу на Вас, да ли се сећате ту на детелини?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Мислите колико далеко од мене?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да. Где је био? Јесте га видели, је ли био негде близу Вас, око Вас?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Одакле да ја знам ди је ко био.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања. хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радмиловићу, кад будете хтели паузу Ви реците ако сте се уморили.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Колко ће то трајати, ја више не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево сад још имају питању још пар бранилаца и оптужени, видећемо да ли ће сви оптужени, понекад неко не испитује.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Мени је ово већ превише.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли остајете при изјави коју сте дали 02.12.2003. године пред Жупанијским судом у Вуковару, страна 4 где стоји: «Петроније је на глави имао некакву лички црногорску капу са ресом са стране»?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли остајете при свим Вашим раније датим изјавама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је изјава коју сте дали пред Међународним кривичним трибуналом веродостојна?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Је.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У потпуности?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Оно што сам се сјетио рекао сам исто као и сада.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, ја ћу Вас подсетити на део Ваше изјаве, страна 6, «када је свануло догодило се још нешто ужасно. Из наше групе су издвојили Јосипа Туркаља званог Јоја и натерали га да стане испред нас. Јоја је имао дугачку косу коју је четник Љубо са надимком Боксер покушао да исече ножем свог аутомата», да ли остајете при овом делу изјаве?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, да.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Због чега сте онда изменили ту изјаву?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Добро, замјенио сам сад Петронија и њега, кажем прошле су то године, већ више.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па шта је тачно, која је изјава тачна?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Биће да је Љубо му резо косу, а Петроније је сигурно бо са ножем људе.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Е то «сигурно» колико сте сигурни, ја Вас молим да кажете, да ли сте видели да је неког убо ножем и кога?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како не бих видио. Убо је, ја сам реко тога Золику Тому, Ивица Ђаковић, Бошко Бођанац, не знам сад све кога.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте Ви то лично видели?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како не би видео кад сам био тамо затворен са њима.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, ја Вас питам да ли сте видели? Значи конкретно ми реците.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па сигурно да сам видио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Због чега то нисте изјавили ни у једној изјави коју сте дали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па јел се то мора нагласити кад си тамо да сам то видио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па јесте, спомињали сте његово име, због чега то нисте изјавили? Сада изјављујете после осамнаест, деветнаеста је година.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Е па госпођо, зашто се чекало двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, моменат. Молим Вас госпођо Фурјановић, он је истражитељима Хашког тужилаштва помињао да је Петроније бо ножем, тада није именовано кога али је помињао да је насумице људе «почео је насумице да зарива заробљеницима у дебело месо и у бутине».

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вам молим, значи ја му постављам питања и чекам одговоре, посебно не очекујем што и није коректно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта није коректно? Само мало.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, не, од Ваше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте. Није коректно да Ви тврдите да он нешто није изјавио што он јесте изјавио. Ако тада у тој изјави Хашким истражитељима није именовано кога је убо то не значи да је он променио исказ, него само можда Хашки истражитељи нису им били интересантни ови људи или га нису питали, али он је човек споменуо да је бодено ножем од стране Петронија.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја сам га управо питала како се сад сећа имена, а то кад сам рекла није коректно, очекујем да мислим, ред успостави да ми не добацује представник оштећених, на то сам мислила, а не на Вас, него сам баш мислила на конкретно јер сте сви у судници чули да представник оштећених добацује и ствара неред у судници и омета сведока у давању одговора. Добро, да Вас питам да ли је још неко лице имало овакву капу, значи лички црногорску капу са ресом са стране?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, само Петроније, само је Петроније имао, нико. Чак је Петроније, ја сад не знам која је рука лијева или десна.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Горе на надлактици, сећате се цигара «57», онај словенски знак показиво је истетовиран и реко нам је да је он Словенац, да је дошо из Словеније да брани своје Србе овде. А то што Ви кажете за имена убодених, мене за та имена нико није ни

пито, само је пито ко је, шта и како, то није точно што Ви кажете. Имена нико није тражио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Ја ћу Вам прочитати шта је Марин Маџаревић изјавио: «да је на лијевој руци имао истетовиране грбове Републике бивше Југославије».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта то сад значи?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па питам шта је тачно, да ли он што је изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је виђење сваког сведока.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли жели сведок да одговори или не?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Шта да одговорим?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Питала сам да ли желите да одговорите или не?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На чега?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па прочитала сам Вам шта је Марин Маџаревић је изјавио шта је Петроније имао истетовирано на левој руци.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па шта ја знам, не могу ја причати у његово име.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, само ја сам прочитала.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ја шта је Марин видио, можда је видио другу руку.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Он каже «на лијевој руци».

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Фурјановић, па немојте око тога да се задржавамо.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Јесам ја сада малопре рекао да не знам која је лијева или десна надлактица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавате му шта је сведок Марин Маџаревић видео да је имао истетовирано.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта је имао обучено на себи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Петроније? То ето сад се више и не сјећам, само за капу знам сто посто да је имао, сад је ли то личка или црногорска, каква ли је ја више немам појма.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја стварно ништа нисам чула што се тиче одговора, шта је одговорио.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Могу само сигурно рећи за капу, сад шта је имао на себи обучено не могу точно рећи.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се ПРЕКИДА у 11 часова и 55 минута и биће настављен у 12 часова и 20 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 27 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало да сачекамо да тамо у судници у Вуковару уведу сведока. Од оптужени, ко има питања? Љубан Деветак, изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, Љубан Деветак оптужени. Један од сведока који је овде саслушан, а био је учесник у обезбеђивању тог дворишта 17. ноћ на 18. је тврдио осим њега и тог Марка којег си ти данас помињао и једног малолетника из Ловаса нико није био више на обезбеђењу те ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, само морате рећи који сведок, имамо их пуно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па не могу се сетити имена напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете онда тако «један од сведока рекао».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па Борисав овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас молим да не добацујете и не шапућете, ако решите да нешто укажете онда морате рећи који сведок је рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Променићу питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сведок остаје код тога да их је било више на обезбеђењу између 17. и 18. у дворишту задружне радионице и мензе?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, било је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сведок остаје код тврдње да је на огради на зидићу од трема био постављен пушкомитраљез?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, био је на средини више степеница.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Данас кад си спомињао овог Антуна Лукетића и његовог шогора, да ли си мислио на овога Воркапић Милана званог Шиљу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На њега да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је сестра од овог Антуна, Катица, удата за Шиљу, је ли тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Точно, точно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведоку познато да је сведок био у избеглиштву, да је отишо из Ловаса пре него, тамо у осмом месецу, деветом?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, али се вратио у униформи Љубане, ти то добро знаш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, не негирам то, само сам питао да ли ти је то познато.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Сви су они ишли на неке послове и нешто ово, нешто оно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Да ли се сведок сећа ко вас је возио рањене у Шид?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Возио нас је Трнда, Милан Воркапић Трнда.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У камиону од Јосе Јовановића, онај жути «Мерцедес», знаш ти то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш, то у амбуланти код Качара кад сте били смештени то кад сте се вратили из Шида, да ли вас је неко из села обилазио?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Из села?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, од мештана села Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Од цивила?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није, већ дошо је Мирко Рудић у униформи па нам се смијо фино, красно. Још га је Милко Кесер тражио цигару па нам је бацио као псима и фино се цинички насмијо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Да ли се сведок сећа да ли је примао накнаду за рад у задружним пословима?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па јесте нам дијелили оне бонове, имам код куће чини ми се један од двадесет динара, наводно се то штампало у «Графокартону» у Шиду.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, је ли се могло купити за те бонове нешто. Хвала. Да ли је сведоку познато да на радове нису могли одлазити без пратње зато што је то војска бранила?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала. Ово што си данас, немам више питања имам примедбе. Ово данас што си изјавио у вези Деветак Драгана мог брата, је нетачно зато што Деветак Драган у то време није боравио у Ловасу, преживио бомбардовање у Вуковару и рат и тек после 20.11. стигао у Ловас и то је преживио на Митници у ул.Јосипа Козарца где као што ти је сигурно познато на Митници већинско становништво хрватско и он и ја никад нисмо имали проблема са мештанима својим суграђанима Хрватима. У прилог томе.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја нисам реко да је он био сигурно, реко сам да ми се чини да је он био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, схватио сам, ја само.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Он је радио у мјесној заједници после, Љубане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Схватио сам ја, само кажем да је немогуће, а у прилог томе његов син и дан данас живи и ради у Вуковару.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја му сина ни не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исто тако Шиљо није могао бити у Ловасу тај дан, тј. 18. зато што је у то време био на ВМА на лечењу јер је био раније рањен. Ово што си тврдио да сам ја 17. извео тај део радног вода или радни вод.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ниси ти извео, ти си одредио, ти си реко да устане радни вод, сви смо устали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извини, извини само.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Кад си видио да смо сви устали наредио си да сједнемо и онда си ти, сад ја не могу рећи точно, десетак људи одредио који ће ићи радити у пекару.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, чак си раније у изјавама спомињао да мислиш да сам их тиме спасио.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ниси ти никог спасио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У ранијим изјавама си тврдио да мислиш да сам.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ти да си њих спасио ти би њих фино послао кућама не би ником фалила длака са главе и не би добили батина доле у пекари, а ту ноћ су и ти добро знаш код Мирка Милића ту ноћ су провели код Мирка Милића у дворишту, нису пустили због полицијског сата.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси био ти тамо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам ја био, био ми је братић Кожани, он зна, он ми је то причо, Јосип Бошњаковић, ако знаш ко је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, па немаш потребе да се љутиш, ја само кажем да 17. нисам био.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како да се не љутим радио си ми о глави и сад да се не љутим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам разлога ја уопште да кријем да сам био 17., 18. сам био, е хвала. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан. Питао бих сведока да ли је икада давао интервју неки за хрватску телевизију поводом дешавања на минском пољу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: За чега? За Хрватску ТВ?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, да, за ХТВ?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисте?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми друго питање је, где сте се налазили код прве експлозије на минском пољу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био сам према цести с лијеве стране на колко далеко ја не могу се сјетити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико је отприлике далеко од цесте?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Колико? Цеста, канал, шта ја знам, једно пет, шест метара можда од канала.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не чујем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет, шест метара од канала.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пет, шест метара од канала, то је значи били сте са леве стране у колони?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: До цесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми у ком периоду се појавио овај официр у пинцгауеру после експлозије?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У којем периоду?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сад ја то точно рећи. То је двадесет година.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па није се после двадесет година појавио.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ништа. Отприлике ако можете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Имаш ти бољу можда меморију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се не сећате господине Радмиловићу, реците не сећам се.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли пет, десет минута, двадесет минута?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сад рећи точно, не могу рећи јер су те mine дечки поскидали па је наишо, или је наишо прије што су разминирали, не могу рећи точно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А кажите ми, како је изгледао тај официр?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Откуд ја знам како је изгледао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли можете да га опишете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не можете? Добро.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Волео бих да га могу описати.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли је имао бркове?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, кажем, волео бих да га могу описати да се види да је макар било људи међу вама.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, не можете да га опишете, а данас сте цитирали шта је он рекао.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Друго је чути, друго је видети.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, интересантно да лик сте заборавили, а дијалог између њега и војске нисте заборавили. Како је то могуће?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Е сада, када гледам твоју фацу, и тебе не могу никако да си предочим, знаш, јер то је двадесет година.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сада рећи, ти си тај и тај.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Несхватљиво је да лакше памтите дијалог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете, питања па после ако имате примедбе.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, колико је особа погинуло на минском пољу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Двадесет плус Бошко Бођанац на кривини где је убијен, двадесет први.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли можете да ми набројите десет особа које су погинуле?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Могу, али не могу се тако брзо сетити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Прошло је двадесет година. Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више нико питања? Господине Радмиловићу, питала бих Вас, да ли су дана 10.10.1991. године, када је био напад на Ловас, биле организоване одбране у селу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су те цивилне страже тога дана функционисале?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, кажем, ја нисам био онда у селу, тај дан нисам био у селу, ја сам тек 12.-ог се вратио у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На питање браниоца оптуженог Милана Радојчића, адвоката Градимира Налића, помињали сте неку СОРУ удаљену пет, шест километара од Ловаса, да су тамо били припадници Збора народне гарде једно време, да је ЈНА гранатирала то и да су се они склонили, да је то било празно. Колико је то било пре напада, да су они одатле били склоњени и да је то било пусто?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу ја сада то точно рећи, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Из авиона су они, из авиона су они нападани и после тога напада са авионима, су били одатле склоњени, а куда, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, знате када је био напад, 10.10.1991. године.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Можда, ето, можда осми месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У осмом месецу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Можда, нећу рећи точно, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, помињали сте овде да сте били у неком саставу, неке 204. бригаде. Реците ми, да ли сте Ви учествовали у оружаним сукобима у саставу те бригаде или сте својство учесника 204. бригаде добили након ратних дешавања?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Сва околна села су била у саставу 204., те страже и то, значи није била 204. само Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појасните ми то, да ли сте у саставу те јединице било где учествовали у оружаним сукобима?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који начин онда добијате својство учесника те 204. бригаде?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То морате питати више, ја о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, где сте Ви становали у то време, значи на почетку тих оружаних сукоба, у којој улици?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој улици?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Краља Томислава 23, где сам и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, тог дана када је био напад, Ви нисте били код куће. Да ли сте од Ваших родитеља, суседа, комшија и других сазнали ко је то био, које су то формације биле, да ли сте ту неког препознали ко им је долазио до куће и тако даље?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То су све били добровољци, било је из Товарника, било је из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је било неких Срба мештана да сте чули?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Било је, да, па јесам споменуо, Мирка Рудића, то су људи причали и има човек који гарантира. Мирко Рудић је довео Дарка Павлића и Жељка Павлића, два рођена брата горе у задругу у механичку радиону, тамо их је предао и оставио и иначе дечкима, ти су уствари дечки убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на питање неког од учесника у поступку, помињали сте да су у гранатирању убијена два лица-Живан Антоловић и Стипе Пејић.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нису само два лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, реците ми, на основу чега је Вама познато да су ти људи страдали од граната, а не од пешадијског напада?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како, па људи су причали, па био сам у Митровици у болници, Марија Видић, нисам ни знао да је та жена била тамо исто, она је од гранате била рањена у ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то за Марију Видић, а за ово двоје људи, на основу чега Ви имате сазнања на који начин су они страдали, с обзиром да је тог дана био и пешадијски напад, пре тога је било гранатирање, како Ви знате, на основу чега знате да су они баш од гранатирања страдали, а не од пешадијског напада?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ти људи су имали своје фамилије, жене и децу, па нису то колци, то нисам ја измислио, то су причали жене, деца и остали људи који их знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо једног од њихових потомака овде саслушали, Живан Антоловић, његов син, Ђуро Антоловић је био овде и не помиње да је његов отац страдао од гранате.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја кажем како сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми у вези ове радне обавезе коју помињете да сте и Ви имали, да ли је то за Вас био принудни рад или сте добровољно ишли на те радове?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Добровољно пред пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињете то плаћање тим боновима. Да ли је то одмах било плаћање боновима и шта сте могли за те бонове да купите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Шта смо могли купити? Могли смо купити оно у трговини оно што је остало након Срби што су себе снабдели, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте одмах добијали те бонове, да ли је то одмах на почетку било или у неком каснијем периоду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Добило се касније, сада не знам након којег времена, јер нико никога унапред не плаћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде да сте Ви ишли у радове, а да су мушкарци Срби мештани били наоружани и униформисани. Реците ми, коме они припадају, ти Срби мушкарци мештани, која су они формација?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То њих морате питати, ја не знам коме су они припадали, они су били у униформама, били су наоружани, да ли су они били у четницима, јесу они били са овима у «Белим орловима», коме су се прикључили, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у селу у том почетном периоду, тих првих дана до догађаја на минском пољу, постојала нека територијална одбрана Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, оног дана када сте затворени, када сте били испред просторија задруге, најпре испред тог дворишта, а потом сте уведени после претреса, реците ми, да ли Ви знате, ко вас затвара, које су то формације вас затвориле, пошто неке обележавате као добровољце, неки су војска и тако даље? Да ли Ви распознајете ко то вас утерује у то двориште задруге?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисмо, како можемо знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли они који су Вас сутрадан водили до те детелине, да ли су то они вас претходног дана затворили или Ви не можете око тога да се изјасните који су то?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу ја рећи, ови су, они су, то су биле, кажем, униформе различите. Ко је где био, када, у које време, ја то не могу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, помињали сте да сте видели леш Рудолфа Јонака поред његове баште у његовом значи дворишту.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Завезаних руку, ногу, између ногу је, па шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте сазнали Ви, када је тај човек страдао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, кажем, ми смо само били позвани, нас четворица да га идемо сахранити. Руке и ноге су му бииле завезане, а између ногу је имао, шта ја знам, можда тако око пола метра, можда мало више, комад летве, пошто је наводно био везан и са аутом су га вукли, они су га гађали у покрету и он је био сав изрешетан. Када смо ми дошли, он се већ осетио, почео је смрдети, значи да је већ пар дана тамо лежао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми мало прецизније реците, који је то дан био када га Ви то, када Ви видите његово тело, у односу на онај дан, рецимо, када је био напад, колико дана после напада?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Откуд, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ближе да определите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Значи 10.10. је био напад, 17.-ог су нас затворили, шта ја знам, ето можда три, четири, пет дана, шта ја знам, тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, помињали сте да сте видели Љубана Деветака. Реците ми, да ли је тај човек био у униформи када сте га виђали тамо у селу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја мислим да је, да је био, у оној другој маскирној, оној шприцаној. Нећу рећи точно, али ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте по замолници овог суда саслушавани пред Жупанијским судом у Вуковару, 22. новембра 2007. године, поменули сте за Љубана Деветака да је он довео постројбе «Душан Силни» и у њој су били робијашаи које је Деветак плаћао, па ми реците, одакле Вам ово сазнање које износите, да је он плаћао те људе и да их је довео?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Причало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао, да ли су то причали ти људи, Ваши мештани или да ли можете да определите, ко то прича?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Било је који су се издали наводно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните то.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Што су се петљали, што су силовали жене и све и што су сами рекли, тако да има свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде неко лице са зечијом усном, сунчане наочаре.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да, то је тај што сам споменуо и што је рекао доле када су ме терали на минско поље, што је рекао да је прилика сада, ко хоће да се спасе, да може слободно да бежи, то је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то лице, да ли се можете сетити, да ли је он бивао са стране колоне, на челу колоне, у колони?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је, чело, са стране, са предње стране, углавном. Ја сам био са предње стране, тако да назад није могао бити, јер ја назад не знам шта је било, нисмо се смели окретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте га уочили? Да ли сте га после уочили тамо на детелини када сте били, да ли је он био?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам, уочио, не могу ја сада рећи уочио. Па, чим је ишао, чим је он нас пратио, он је тамо био, нема ту шта да се прича. Није он нас одвео тамо, па отишао на пиће. Он је знао куда нас воде и шта ће да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на питање овде неког од учесника у поступку, помињали сте да сте Ви били у средини, а ови наоружани

стражари са стране. Реците ми, да ли је било неког мењања распореда у току кретања од задруге до детелине, у смислу да сте сада ви распоређени са стране, а они ушли у средину?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, не, ми смо били у средини, а они су били око нас и иза нас, а сада колико је њих било иза нас, ја не знам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то све време кретања до детелине, поредак кретања остао исти?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Целим путем су ишли, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде лице Петроније који тамо боде ножем, да ли је он једини који је тамо боо ножем у дворишту задруге, односно да сте га Ви уочили да боде ножем? Да ли сте уочили још неког да боде ножем или само тог Петронија да он боде ножем?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Само Петронија, јер он пре што је боо, стао је испред нас и узео је онај штрајхер, онај месарски и оштрио нож.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да сте у вези тог лица различито се изјашњавали везано за сечење косе Јосипу Туркаљу, па сте пред судом Републике Хрватске у Жупанијском суду у Вуковару рекли да је он секао косу, пред Трибуналом сте помињали да је то неки Љубо «Боксер»; а данас сте опет на претресу помињали да Петроније сече ножем косу, па ми реците, да ли сте Ви сигурни, ко је то секао ножем косу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не могу сада више сигурно рећи, али можда је и тај Љубо. Тог «Јоју», ја не знам, опет не могу рећи ко га је ударио са оним цревом од хидраулике по глави, он је доле пао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде сте такође данас, а и у ранијим Вашим изјавама, помињали Петра Лукетића, Анту и Ђуку Лукетића, његове синове, Алојзија Кризманића, Ивицу Видића да су тамо, између осталих, и они били тучени.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они су остали у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам управо хтела да Вас питам.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они нису ишли на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се са њима десило после, имате ли неких сазнања? Остали су у задрузи и?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Убијени су, а сада на који начин и како, ја не знам. Причало се да су налазили људе по гаражама, по

подрумима и изрешетани и бацали су бомбе и чак су у капелици на гробљу и тамо су исто затварали и бацали бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ова лица која сте Ви спомињали, Илиу Кресојевића и Милана Рендулића, Ваше мештане, где Ви њих први пут уочавате, с обзиром да тврдите да су и они тамо били у овој акцији?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Имали су униформе, вртели су се тамо по селу у униформама, шта ја знам шта су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, Ви сте њих помињали да су овога дана били, када сте ишли на ту детелину, па ја Вас просто питам.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Они су били у пратњи, па звали су их, они су били у пратњи. Да ли су они пуцали или нису, ја не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте их Ви уочили, да тако кажем, да ли тамо на детелини, да ли у задрузи, да ли овамо када сте се кретали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па горе испред задруге када су нас извели, онда су их звали, ја мислим, а где су они били, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у Вашој изјави коу сте дали истражитељима Хашког тужилаштва, 06. фебруара 1996. године, Ви сте тада у тој изјави, значи то је она прва изјава коју сте дали после овог догађаја, помињали да је на том минском пољу, погинуло седамнаест људи. Данас на питање тужиоца, спомињете двадесет и плус Бошко Бођанац. Ја бих Вас сада питала за нека лица, која овде прочитам, да ли сте сигурни да су били тамо на детелини и тамо страдали, али за оне за које можете са сигурношћу да потврдите да сте их видели, било на детелини или тамо у том кретању према детелини, не у задрузи, јер чујемо овде да су неки људи ипак остали тамо у задрузи. Маријан Марковић, да ли сте сигурни да је то лице?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Он је на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страдао на минском пољу, за њега сте сигурни?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томислав Сабљак?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни за ово лице?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко Солаковић?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Палијан?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Пањик?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Кузмић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Сабљак?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијо Шалај?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Краљевић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Бадањак?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златко Божић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антун Пањик?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Видић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лука Балић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Сабљак?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Хоџак?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никола Бадањак?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Цоњар?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Штангаревић?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Туркаљ?
Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Добро, на минском пољу, али он је умро у Шиду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па, сада ми реците, како сте истражитељима Хашког тужилаштва помињали страдање седамнаест лица да је погинуло на минском пољу? Овде сада овај списак који ја Вама читам, садржи двадесет људи, да изузмемо Јосипа Туркаља за кога

тврдите да је тамо у Шиду умро, која су то двојица која нису била на минском пољу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: На минском пољу је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ја Вас питам, Ви сада за све ове, на основу чега сте Ви сигурни да су сви ови људи страдали на минском пољу и на основу чега онда, зашто сте истражитељима Хашког тужилаштва причали о страдању седамнаест људи?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Госпођо, да ли је Вама икада блокирао мозак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радмиловићу, више сведока помиње да је на минском пољу страдало седамнаест људи, не само Ви, и Томислав Шелебај такође то помиње, да је седамнаест људи страдало. И један оптужени овде Дарко Перић, који је после овог страдања бројао тамо лешеве, помиње да је седамнаест било лешева и да не набрајам даље сведоке Хрвате који такође, који су чак и скупљали лешеве, помињу седамнаест. Зато Вас ја и питам, да ли сте сигурни у ову бројку или Ви помињете на основу онога што сте чули, који број људи и који људи су страдали?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ми нисмо тамо људе пребројавали, како сам чуо, тако сам рекао, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је значи оно што сте Ви чули, не можете да потврдите да сте Ви лично видели сваки леш. Да ли је тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како можеш сам видети сваки леш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо зато сам хтела ово да појаснимо, зато што се оперише са неком бројком коју помињу људи који су чули ко је тамо страдао. Суд ће Вам сада предочити неке фотографије, с обзиром да сте помињали да бисте евентуално са неких фотографија ако Вам се покаже, могли некога да препознате. Само ћемо без имена и презимена, само фотографија да се види.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Овога не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево може даље. Само да ми се врати она фотографија.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам ни тога. Колико су старе те слике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те слике нису из периода када се ово дешавало, јер слике ових људи суд нема из периода, али из неког каснијег периода или.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја не могу познати, јер ја са тим људима нисам одрастао, па да могу сада рећи након двадесет година, то је тај, видиш једанпут човека у животу и више га не видиш, како ја сада да кажем, то је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду је, господине Радмиловићу.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ни име, ни презиме, ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам суд рекао да је обавезно да Ви нешто препознате. Оно што не можете, не можете, а уколико евентуално некога препознате, констатоваћемо.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ово је Петроније, то је Петроније. Ово је можда Љубо, нисам сигуран. Не знам, не знам ни то. Овај ми некако сличи на Марка, али не знам, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, то је све.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је након предочавања сведоку Милану Радмиловићу фотографија добијених од Службе за откривање ратних злочина, скенираних у формату А-4, које носе ознаку у списима од броја 621/42 до 651/42, на којима је прикривено име и презиме лица на фотографији, сведок на фотографији са ознаком броја 623/42 на којој је опт. Дарко Перић, изјавио: «То је Петроније», а на фотографији са ознаком 631/42 на којој је опт. Александар Николајидис, рекао да је то «Љубо, можда».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, пуномоћници оштећених, изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Могу само нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: За Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то сам испустила.

А на фотографији са ознаком 651/42 рекао да је то «Можда Марко».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Могу ли ја, да ли могу нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Када је сведоку показана фотографија Петронијева, он је рекао «не знам», па ја молим да то уђе у записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушло је у записник, да су све фотографије од броја до броја тог и тог предочене и нема потребе да се уноси за сваког да не зна.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само су издвојене оне које је препознао, да не бисмо за сваку појединачно. Изволите

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сведок може да нам каже, да ли је у овом периоду док су у Ловасу држане ове сеоске страже, значи у мају, јуну, јулу, већ овај, 1991. године, овај, да ли је неко од Срба био затваран и да ли је убијен?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сведок може да нам каже, да ли је, када је дошао у Ловас, значи када се вратио, негде 12.-ог, осим своје, видео и неке остале спаљене куће, оштећене или спаљене куће?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам сада, било је, хајде се сада сети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само ближе микрофону, господине Радмиловићу да Вас чујемо.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Било је, ја сада не могу рећи точно која је кућа чија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Али било је оштећених.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Кажете да сте учествовали у сахрањивању једног убијеног мештанина. Да ли знате, како су сахрањени остали мештани Хрвати који су страдали у том периоду у селу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: У масовну гробницу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је организовао сахрану?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја сам био рањен, лежао сам у амбуланти, а ко је организовао, ја не могу рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, само да ли знате, да ли су породице убијених могли да организују сахране и да присуствују сахранама?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, не, ни у ком случају. Да су породице могле организирати, онда би били сахрањени као људи, не би били побацани у онај ров што је багер ископао, као керови.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате, ко је био на власти, ко је организовао сеоску власт од 10.-ог па касније?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ето, имате Љубана Деветака, он ће Вам то све објаснити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, питање је, ко је за Вас представљао сеоску власт у том периоду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ко је имао пушку, сви су били власт, ми смо се бојали свију, за нас је свако био власт ко је имао пушку.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте том приликом срели, помињали сте да сте једном приликом срели Милана Радојчића на улици и питао Вас је, зашто не радите и то, како је он био тада обучен? Да ли је био у униформи или је био у цивилу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Био је, рекао сам, у маскирној униформи, а син му је био у СМБ униформи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте знали ко је он тада.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: То значи да је то било шивано само за његовог сина, таквих малих униформи војска није имала ниједна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате, коју је он тада функцију обављао, односно, да ли је имао неку функцију и шта је био у том периоду?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Сигурно да је имао неку функцију, али какву, ја не знам, јер он је таква особа која ће се наметнути на било какву функцију, само да одскочи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, значи, да ли је било речи пре 17.-ог, односно 17.-ог када сте затворени, да су неки делови око Ловаса минирани, нека поља око села да су минирана?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је неко 17.-ог ноћу или 18.-ог ујутру на било који начин помињао минска поља?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, да смо ми поставили та минска поља, ми би за то знали, онда би бар знали куда идемо, а овако нисмо знали куда нас терају, нисмо ни имали шта да постављамо. Ми смо били голоруки народ, а не Срби.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је 18.-ог ујутру када сте постројавани, када сте кренули из дворишта задруге, да ли Вам је неко рекао, где идете и зашто идете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било већ, понављамо се са питањима.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли вам је неко рекао, значи пре него што сте стигли, успут до минског поља или тамо, да ли вам је неко од војника рекао у случају, да ли се сећате тога, да ли сте чули то, да у случају ако се буде пуцало на вас, не смете да легнете на земљу?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И у својој изјави датој хашким истражитељима сте рекли да када сте напуштали село, да Вам је, да су Хрвати терани да своје имање, куће и имања оставе четницима. На који начин се дешавало, како се то радило?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како, не знам ја, значи на који начин, али су написмено морали рећи да се одричу имовине у име САО Крајине, то ће Вам Љубан све објаснити.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А где су они такве изјаве давали, ако су давали и ако знате?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па ја мислим у општини.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Данас је адвокат Градимир Налић питао да ли сте мучени, малтретирани за време обављања послова, те радне обавезе коју сте имали, па сте Ви рекли да нисте.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам док нас нас нису затворили ту 17.-ти на 18.-ти.

НАТАША КАНДИЋ: А ја Вас сада питам, да ли сте тада почевши од тог 10. октобра, да ли сте могли да се шетате, крећете кроз село, слободно, да идете из села, да путујете негде, да ли сте то могли?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не, није било теорије, сви смо морали имати пропуснице за кретање кроз село, а камоли изаћи изван.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кажите ми, ко је све морао да има пропуснице за кретање кроз село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па ко је морао, Хрвати, Срби су имали све, ако си хтео ићи у трговину, ако си хтео ићи код лечника, ако си нешто, прво си морао пропусницу и онда. Пошто сам ја био доле, они су то сматрали улицу као изван села, што није, јер те њихове рампе што су они поставили, била је на раскрсници, мораш проћи крај њих и онда мораш са њима причати, да те пусте, да извадиш пропусницу, али с тим да обавезно мораш, као што се

морало, показати када се враћаш кући, да не би било случајно да си заборавио, јер онда зна се шта ти следује ако немаш пропусницу.

НАТАША КАНДИЋ: После овог минског поља, да ли Вас је неко питао, шта се догодило, да ли је неко службено узео Вашу изјаву о том догађају?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Од мене, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали прилике да видите некога од оптужених у то време, после значи минског поља, мислим на Деветака, на оне који су оптужени, а које Ви познајете из Ловаса?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам, нисам, једино кажем, када сам се вратио из Митровице, из болнице, онда сам, овај, срео Милана Радојчића, то када ми је рекао, питао, да ли радим. Ја сам сваки други дан ишао на превијање у амбуланту и превијање и кућа, мени није било никуда више.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, помињали сте у Вашим изјавама да Вам је доктор Качар дао неку врсту боловања, јел тако?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па тако би то било, јер нисам могао, нога ми је била још укочена, није било теорије да ишта радим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали неку потврду или?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Него да ли сте онда ишли да радите?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам, након минског поља, не.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је неко док сте били тамо, овај и одлазили код Качара, да ли је неко тамо долазио?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Како мислите?

НАТАША КАНДИЋ: Мислим од оптужених, да ли је неко долазио у амбуланту, да ли сте видели некога тамо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нисам, кажем, једино Мирка Рудића.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је он радио тамо?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Дошао је да види усташе како цвиле.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас не чујем.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Дошао је да чује усташе како цвиле.

НАТАША КАНДИЋ: Долазио је?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И колико се задржао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Па, није био дуго, видео је, насмејао се, Милко Кесер му је тражио цигара, бацио је, ја мислим да је било

једно две цигаре, бацио онако као псима, насмејао се и отишао. Био је у униформи, нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, питала Вас је, ако се сећате, ова адвокатица, такође поставила Вам је неко питање у вези са догађајима, тамо, добро, али да то не помињемо. Кажите ми, молим Вас, да ли су Хрвати после тог минског поља, могли слободно да оду, својом вољом да оду из села и да се врате или је била, постојала наредба да морају да напусте село?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Својевољно нико није могао из села никако, једино када је то било за Бадњак организовано истеривање аутобусима за Шид.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је то организовао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Ја не могу сада рећи, нико није добровољно отишао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само бих Вас још питала за, кажете да је Новаковић славио тих дана рођендан.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Мислим да је шеснаести рођендан му је био, онда 17.-ти на 18.-ти.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има неки догађај баш везан за тај његов рођендан, за то облачење униформе или?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Нема, само он од мештана се прикључио «Белим орловима», кажем, ту ноћ је исто био тамо, стражарио.

НАТАША КАНДИЋ: И још једно питање, осим доктора Качара, који Вам је помагао, да ли можете још некога да наведете ко је покушао или Вам помогао или се противио ономе што се догађало?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Није било шансе да се нико противи, зна се шта га следује, а што се тиче помагања, једино је био Туркаљ Јосип, то је опет други и Пољак Ивица који су нам помагали тамо док мо били рањени у амбуланти. Ето, то је сва помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Туркаљ Јосип, старији, млађи од овог за кога тврдите да је страдао?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Старији, старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Старији, само он је исто изашао ван, доле је сада он, у Сплиту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радмилковићу, имате ли да изјавите нешто што Вас нико није питао, а Ви сматрате да је битно и важно да на крају Вашег исказа споменете?

Сведок МИЛАН РАДМИЛОВИЋ: Немам, кажем, прошло је двадесет година, да сада ту седим, да мозгам, да преврћем, то је задње што желим у животу, јер и ово ми је превише, тако да, што се мене тиче, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем Вам се што сте дошли у суд у Вуковару да сведочите о овоме. Да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и 26 минута и биће настављен дана:

**24.03.2010. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА